

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1778/2022
27.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Драгише Б. Слијепчевића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Весна Величковић, адвокат у ..., против туженог Merkator-S ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Живорад Иконовић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2359/21 од 29.12.2021. године, у седници већа одржаној 27. октобра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2359/21 од 29.12.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2359/21 од 29.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1842/2018 од 15.04.2021. године обавезан је тужени да тужиљи за период од 19.12.2014. до 27.10.2016. године на име увећане зараде за прековремени рад исплати укупан износ од 254.727,74 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке, и обавезан је тужени да на досуђене месечне износе уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености надлежним фондовима РФ ПИО, РФЗО и НСЗ, а према основици која буде важила у време обрачуна и уплате доприноса. Обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 138.724,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2359/21 од 29.12.2021. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући услове за одлучивање о ревизији туженог у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/2020), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Другостепеном пресудом правноснажно је одлучено о исплати зараде за прековремени рад за период од 19.12.2014. до 27.10.2016. године. Нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву засновали на утврђењу да је тужила у утуженом периоду код туженог радила прековремено, због чега су применом одредбе члана 104, 105, 106. и 108. Закона о раду тужили досудили утужене износе на име увећане зараде за прековремени рад, и обавезали туженог да у корист тужиле на досуђени износ увећане зараде уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање, сходно члану 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије. Ревизијски наводи туженог којим се указује да су нижестепени судови погрешно утврдили да се ради о прековременом раду, те да стога није било могуће применити одредбу члана 108. став 1. тачка 3. Закона о раду која предвиђа увећање зараде за прековремени рад, нису дозвољени ревизијски разлози, имајући у виду да се посебна ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Осим тога, погрешна примена материјалног права на коју указује ревидент, сама по себи није довољан основ за одлучивање о ревизији као посебној. У овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана.

Из наведених разлога на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 19.12.2017. године, а преиначена је дана 11.01.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела износа 254.727,74 динара, што представља износ од 2.166,19 евра на дан преиначења тужбе.

У конкретном случају ради се о спору који је проистекао из радног односа, али се не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, а вредност предмета спора побијаног дела не прелази законом прописани цензус, због чега је ревизија недозвољена.

Имајући у виду изложено на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић